

Алхімік (стислий переказ)

Пауло Коельйо

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПРОЛОГ

Алхімік взяв до рук книгу Оскара Вайльда, залишену кимось із каравану. У книжці було оповідання про Нарциса. Крім усім відомої легенди про Нарциса, Вайльд розповів про те, що прісне озеро стало озером солоних сліз. А це сталося тому, що воно плакало, але не за Нарцисом, а за своїм красивим віддзеркаленням в очах юнака. "Яка гарна притча", — подумав Алхімік.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Події твору починаються в Іспанії. Юнак Сантьяго уже 2 роки пас отару і кожному вівцю називав по імені. Деколи він перечитував вівцям найцікавіші розділи з книжок, чи просто говорив до них. Якось він добрався з отарою до старої занедбаної церковці, де залишився переночувати. У захристії церкви росло дерево платан. Юнакові приснився той самий сон, що й минулого тижня...

Сантьяго думав про дівчину, крамареву доньку. Рік тому хлопець був у якомусь селі і стриг 4 овець для батька дівчини, який мав крамничку з тканинами. Сантьяго проговорив з дівчиною понад 2 години і вже хотів назавжди залишитись у тому селі, але батько-крамар звелів юнакові вернутися через рік.

І ось через 4 дні Сантьяго знову буде там. Життєвою метою юнака були мандри, і після дворічних блукань землями Андалузії він уже знав усі її містечка. Цього разу він хотів розповісти дівчині, що відвідував семінарію, поки йому не виповнилося 16 років. Та одного дня він зізнався батькові, що не хоче бути священиком, а хоче мандрувати. Так Сантьяго став пастухом. Батько поблагословив його і дав три золоті монети, які колись знайшов у полі.

Зараз Сантьяго здійснював найбільшу мрію свого життя – він мандрував. Перед полуднем він мав бути в Таріфі і згадав, що там живе стара жінка-циганка, яка тлумачить сни. Хлопець вирішив відвідати її. Прибувши до старої, Сантьяго розповів, що йому снилася дитина, яка бавилася з його вівцями, а потім перенесла його до єгипетських Пірамід. Там дитина сказала: "Якщо ти сюди дійдеш, то знайдеш захований скарб". Та коли дитина вже ось-ось мала показати точне місце, він прокидався.

Жінка не хотіла плати за тлумачення сну, але взяла обіцянку, що коли Сантьяго знайде в Єгипті скарб, то має віддати десятину їй. Розчарований юнак вирішив, що ніколи більше не віритиме у сни.

Сантьяго купив на ринку харчі, обміняв свою книгу на грубшу, а тоді знайшов на

ринковому майдані лаву, де можна було посмакувати свіжим вином. День був спекотний, і вино приємно збадьорювало. Овець він залишив у стайні свого приятеля. Сантьяго читав, але до нього підсів якийсь старий й попросив ковточок вина. Юнак подав пляшку чоловікові, якому явно хотілося балакати. Старий сказав, що у книзі Сантьяго подано найбільшу брехню про те, що в певні моменти свого життя люди втрачають над ним контроль, і тоді ними керує доля. Хлопець відповів, що з ним сталося навпаки: всі хотіли, щоб він був священиком, а він вирішив мандрувати.

Юнак зауважив, що в старого дивне, наче в араба, вбрання. Та тут не було чому дивуватися, бо від Таріфи до Африки можна було переплисти за кілька годин. Чоловік сказав, що він король Салему, а звать його Мелхіседек. Сантьяго подумав, що це нісенітниця. Старий попросив віддати йому десятину овець, а він навчить, як знайти захований скарб. Юнак подумав, що цього чоловіка прислала циганка. Чоловік почав писати гілкою на піску. На грудях у нього щось дуже яскраво зблиснуло, але він закрив це плащем.

На піску Сантьяго прочитав імена своїх батька й матері, свій життєпис, ім'я крамаревої доньки, якого й сам ще не відав. Прочитав таке, про що не говорив ніколи й нікому. Старий сказав, що хлопець почав здійснювати Особисту Легенду. Хлопчина нічого не чув про Особисті Легенди. Старий пояснив, що це те, чого юнак прагне досягти. Кожен знає свою Легенду ще змалечку. У дитинстві ми не боїмося мріяти й жадати, але минає час, і таємнича сила починає нас переконувати, що Особисту Легенду здійснити неможливо. Старий говорив про велику істину на цій планеті: ким би ти не був і що б не робив, коли ти палко чогось прагнеш, так це тому, що прагнення це зародилося в душі Всесвіту. Це – твоя місія на Землі. Єдиним обов'язком людини є здійснення своєї Легенди. Коли ти чогось зажадав, цілий Всесвіт змовляється, щоб тобі допомогти. Старий говорив, що з'явився тому, що Сантьяго прагне прожити свою Легенду. Але настав момент, коли він може їй зрадити.

Юнак запитав про скарб. Старий попросив віддати десятину овець за відповідь. Хлопець запитав, чому не хоче десятину скарбу, але старий сказав, що коли юнак почне обіцяти те, чого ще й сам не має, то втратить бажання його добути. Вони домовилися зустрітися наступного дня.

Сантьяго не міг вирішити: "Отара чи скарб?". Треба було вибирати між тим, до чого він звик, і тим, до чого прагнув. Була ще й донька крамаря, але, можливо, вона вже й забула його.

Наступного дня опівдні юнак зустрівся зі старим. Сантьяго привів шестеро овець. Решту продав своєму товаришу. Старий сказав, що скарб – у Єгипті, біля Пірамід. Щоб до нього дійти, треба читати знаки. У старого на шиї була пектораль із чистого золота, всипана коштовними каменями. Старий вийняв з неї два камені – Урім і Туммім. Чорний означав "так", білий – "ні". Сантьяго отримав камені, що приймати рішення, але подумки вирішив, що прийматиме рішення сам. Старий радив не забувати, що світ – одне ціле, і Особисту Легенду треба прожити до кінця. А тоді розповів притчу.

"Один купець відправив свого сина до найбільшого мудреця світу, щоб довідатись

від нього Секрет Щастя. Мудрець наказав хлопцеві оглянути палац за дві години. Хлопець мав при цьому носити з собою ложечку з двома краплями олії. Він обійшов палац, та нічого не бачив, бо не зводив очей з ложки. Тоді Мудрець знову відправив хлопця оглянути палац. Тепер юнак схопив ложечку й не пропустив нічого. Він побачив сад, навколишні гори, красу квітів, а повернувшись, детально про все розповів. Та цього разу олії в ложечці не було. Тоді Мудрець сказав, що секрет Щастя полягає в тому, щоб побачити всі дива світу, не забувши про дві крапельки олії". Сантьяго зрозумів притчу так: він може мандрувати, але не потрібно забувати про овець.

І от юнак прибув у Африку. Він трохи хвилювався, бо тут не говорили іспанською, але подумав так: "Якщо Бог так добре керує вівцями, то він керуватиме й людиною". У таверні юнак познайомився з чоловіком, який говорив іспанською. Незнайомець був одягнений по-західному, хоча колір шкіри й виказував у ньому тутешнього. Сантьяго сказав, що йому треба добратися до Пірамід і показав арабові гроші. Власник таверни теж підійшов подивитися. Він з незнайомцем перекинувся кількома словами по-арабськи. Власник таверни був незадоволений. Незнайомець потягнув юнака надвір і сказав, що тут, у порту Танжер, завжди повно злодіїв, і власник таверни – один із них.

Новий приятель пообіцяв, що юнак уже завтра буде біля Пірамід. Вони попрямували вузенькими вуличками Танжеру. Юнак не спускав ока зі свого попутника, адже той тримав усі його гроші. Раптом у гущі товарів, які всюди продавалися, Сантьяго помітив розкішного меча. За цей час незнайомець зник разом з грошима.

Хлопець заридав, але він мав ще два камінці і відчув величезне полегшення. Тепер він зрозумів, чому так непокоївся власник таверни: він хотів попередити, що незнайомцеві не можна довіряти. Сантьяго згадав слова старого: "Коли ти чогось прагнеш, цілий всесвіт змовляється, щоб допомогти тобі". Тепер він хотів вірити, що це правда.

Юнак поклав камінці до торби й запитав, чи благословення старого й далі лишається з ним. Витягнув один із камінців: "Так". "Чи знайду я скарб?" — було наступне питання. Та зненацька обидва камінці вислизнули через дірку в торбі. Юнак зрозумів, що про деякі речі не варто питати, щоб не дражнити долю. Він згадав, що мав вирішувати все сам, але зараз тішився, що камінці підтвердили: старий залишається з ним. Це надало хлопцю певності.

Наступного ранку, коли купці виставляли крам, Сантьяго допоміг цукерникові розкласти прилавок. За це отримав цукерку. Він пішов собі далі і раптом зрозумів, що вони розмовляли один арабською, а другий – іспанською мовами, але чудово розуміли один одного. "Існує мова без слів", — подумав юнак. "Я говорив нею з вівцями, а тепер – з людьми". Сантьяго подумав: "Якщо я збагну цю мову без слів, я зможу збагнути весь світ". Юнак вирішив спокійно пройтися вузенькими вуличками Танжеру – лише так він зуміє розгадати знаки.

Торговець Кришталем уже 30 років жив і торгував у крамничці на пагорбі. Сюди рідко навідувалися покупці, хоч були часи, коли всі знали його крамницю. Та Торговець Кришталем не мав вибору: вже було пізно щось міняти. Сантьяго прийшов до нього і

запропонував протерти вітрину, за це просив їжу.

Коли торговець повів юнака їсти, то сказав, що скло можна було не протирати, адже Коран зобов'язує нагодувати голодного. Пообідавши, Торговець запропонував хлопцеві попрацювати у нього, бо поки Сантьяго чистив скло, прийшло двоє покупців, а це – добрий знак. Хлопець сказав, що попрацює решту дня й цілу ніч, а за це просить гроші на дорогу до Єгипту. Торговець розреготався: виявляється, від Танжеру до Пірамід тисячі кілометрів пустелі і грошей треба багато. Юнак вирішив залишитися і сказав: "Я працюватиму з вами. Мені потрібні гроші на овець".

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Вже майже місяць працював юнак у Торговця Кришталем, хоча робота не дуже його захоплювала. За кожну продану річ він отримував добрі комісійні й уже заощадив трохи грошей. Та щоб купити овець, потрібно було працювати ще рік. Дізнавшись про бажання хлопця побачити Піраміди, Торговець сказав, що то звичайна купа каміння.

Сантьяго довелося довго вмовляти Торговця, щоб дозволив зробити вітрину на початку вулиці. Ця вітрина мала б приваблювати покупців. Торговець розповів, що обов'язком кожного мусульманина є паломництво до Мекки, але вона набагато далше, ніж Піраміди. Ще замолоду Торговець мріяв вирушити до Мекки, а зараз боїться здійснити цю мрію, бо тоді не знатиме, для чого жити далі.

Через два місяці завдяки вітрині багато покупців відвідало крамничку з кришталем. Юнак мав гроші і вирахував, що через пів року, повернувшись до Іспанії, він зможе купити вже не шістдесят, а вдвічі більше овець. Він міг би продавати овець арабам, бо вже володів їхньою дивною мовою.

Сантьяго більше не звертався до Уріма з Туммімом, бо Єгипет для нього став такою ж далекою мрією, як Мекка для Торговця. Принаймні, тепер юнак був задоволений своєю працею і думав про день, коли зійде переможцем на берег у Таріфі.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного разу юнак запропонував Торговцеві продавати чай у кришталевих чашах тим, хто вибирається на пагорб. Торговцю не дуже хотілося це робити, бо було потрібно розширювати крамничку. Він не хотів нічого міняти і раптом розумів, що багато міг, але нічого не хотів. Торговець сказав "Мактуб", що приблизно означало "Так написано", і погодився з ідеєю хлопця.

Справи у крамничці пішли вгору, Торговець найняв ще двох робітників. Крім кришталю, він почав завозити різні сорти чаю, і його крамничку щодня заповнювали покупці.

Відколи Сантьяго опинився на африканському континенті, пройшло одинадцять місяців і дев'ять днів. Одного ранку він вбрався в арабський одяг з білого полотна, голову покрит хустиною, зробив собі сніданок і випив гарячого чаю з кришталевої чари. Тоді сів на осонні, закупив кальян і почекав, поки прокинеться Торговець. Вони випили чаю, і юнак сказав, що від'їжджає: у нього є гроші на овець, а в Торговця – на

паломництво в Мекку. Старий сказав: "Але ти знаєш, що я не поїду до Мекки. І ще ти знаєш, що не вернешся до своїх овець". І поблагословив юнака.

Коли Сантьяго збирав речі, то знайшов Урім і Туммім. Він відчував, що тепер, підкоривши Танжер, зможе підкорити світ. Юнак пішов, не попрощавшись з Торговцем. Боявся, що розплачеться перед відвідувачами крамнички. Випадково він підійшов до тієї таверни, в якій опинився тоді, першого дня. Злодія там не було, а власник подав йому чай. У таверні хлопець подумав, що чабаном зможе стати завжди, а от нагоди дійти до єгипетських Пірамід може більше не трапитись. Він вирішив іти до Пірамід і відчув величезну радість.

Англієць сидів у якомусь складі чи загоні для худоби і гортав сторінки хімічного журналу. Все його життя, всі наукові пошуки мали одне на меті – віднайти унікальну мову, якою говорить Всесвіт. Спочатку він захопився есперанто, тоді релігіями, а тепер ось – Алхімією. Алхіміки хотіли розгадати секрет Архитвору – так званого Філософського Каменя. Англієць розгадав немало загадок, але у своїх пошуках дійшов до межі, перетнути яку не міг. Він уже витратив частину батьківської спадщини, шукаючи Філософський Камінь. Побував у найкращих бібліотеках світу й придбав усі найрідкісніші та найцінніші алхімічні книги. В одній з них він вичитав, що багато років тому Європу відвідав славетний арабський алхімік. Подейкували, що він добув Філософський Камінь та Еліксир Життя. Якось товариш Англієця повернувся з археологічної експедиції в пустелю і розповів про араба, який живе в оазі Аль-Фаюм і вміє будь-який метал перетворювати в золото.

І ось тепер Англієць сидить на якомусь складі, чекаючи на караван, шлях якого пролягатиме через Аль-Фаюм. До нього і підійшов Сантьяго. Виявилось, що їм по дорозі. Коли юнак дістав з кишені камінці й почав їх підкидати, незнайомець раптом вигукнув: "Ого! Урім і Туммім!". Він мав такі самі. Хлопець сказав, що, хоч він простий пастух, та отримав камінці від самого короля. Тоді Англієць пояснив, що пастушки перші побачили короля. Це з Біблії, яка навчила Англієця користуватись Урімом і Туммімом. Ці камінці – єдиний засіб віщування, дозволений Богом. Сантьяго радів, що опинився на цьому складі. Англієць сказав, що у Всесвіті існує мова, зрозуміла для всіх, але, на жаль, уже забута. Він шукав цю Всесвітню Мову, шукав людину, яка її знає – Алхіміка.

Ввечері караван мав відправлятися до Аль-Фаюму у Єгипті. Провідник Каравану, темноокий бородань, говорив, що у його руках життя й смерть кожного, кого він бере з собою, адже пустеля – примхлива жінка, яка може довести до божевілля.

У каравані було двісті людей та вдвічі більше тварин. Вони вирушали рано-вранці, зупинялися, коли спека ставала нестерпною, а під вечір знову пускалися в дорогу. Юнак мало спілкувався з Англіємцем, бо той здебільшого читав.

У пустелі царювала тиша, яку порушувало тільки завивання вітру й тупіт копит. Навіть погоничі рідко розмовляли між собою. Юнак хотів навчитися чогось у пустелі, що виглядала старою й мудрою.

Юнак встиг потоваришувати з погоничем. Якось погонич розповів Сантьяго про

своє життя: у нього була сім'я, сад, він здійснив паломництво до Мекки, але одного разу Ніл вийшов з берегів і знищив його землю. Чоловік став погоничем верблюдів і зрозумів слова Аллаха: не треба боятися невідомого, бо ми можемо здобути все, що захочемо. Нам страшно втратити те, чим володіємо – життя, майно. Але страх зникає, коли зрозуміти, що й наші долі, й уся світова історія написані однією Рукою. Якось погонич верблюдів сказав, що між племенами почалася війна. Тому наші мандрівники рухалися дедалі швидше.

Однієї ночі Англійцеві не спалося. Він покликав юнака й вони вирішили прогулятися довколишніми дюнами. Юнак описав Англійцеві своє життя. Англієць був у захваті, коли хлопчина розповів про працю у крамничці та про досягнутий там успіх. Він сказав, що Світова Душа керує всім: коли прагнеш чогось усім серцем, тоді ти найближче до Світової Душі. Він також сказав, що все на Землі має душу – мінерали, рослини, тварини й навіть звичайні думки.

Юнак вирішив почитати Англійцеві книжки з алхімії. Майже скрізь повторювалася одна ідея: все походить з єдиного джерела. В одній книжці він прочитав, що найважливіший текст Алхімії складався з кількох рядків, викарбуваних на поверхні звичайного смарагда. Книга, яка зацікавила хлопця найбільше, розповідала про відомих алхіміків. Вони вірили, що, коли протягом багатьох років розігрівати метал, він втрачає всі свої індивідуальні властивості, залишаючи екстракт – Світову Душу. Ця Унікальна Субстанція давала алхімікам змогу пізнати все на Землі. Цей Архитвір, як його назвали, складався з двох частин – рідкої й твердої. Рідка частина називалася Еліксиром Життя і виліковувала всі хвороби, запобігаючи старінню. Тверда частина називалася Філософським Каменем і могла перетворювати величезну кількість простого металу в золото.

Коли юнак захотів з'ясувати, як оволодіти Архитвором, він цілковито розгубився. Англієць пояснив, що лише ретельні й наполегливі оволодівають Архитвором. Тому він і шукав справжнього Алхіміка, який допоміг би все те розшифрувати.

Одного дня хлопець віддав Англійцеві книжки і сказав, що довідався, що світ має Душу й той, хто зрозуміє цю Душу, розуміє мову речей. Хлопець дізнався, що багато алхіміків прожили свою Легенду, відкривши в результаті Світову Душу, Філософський Камінь та Еліксир Життя. Але, передусім, хлопець зрозумів, що це все просто. Англієць подумав про юнака: "Мабуть, душа у нього надто примітивна". Юнак зрозумів, що вони з Англійцем різні, але обоє шукають свою Легенду.

Нарешті мандрівники добралися до оазису Аль-Фаюм, яка складалася з 300 джерел, 50 000 пальм і безлічі барвистих наметів. Оазис, як пояснив юнакові погонич, завжди вважалися нейтральними територіями, адже мешкали там переважно жінки й діти. Битви між племенами велися тільки в пустелі, а оазис були місцем захисту. Мандрівники мали тут лишатися доти, доки не скінчиться війна між племенами.

Юнак думав про свій скарб: чим ближче до мрії, тим більше перешкод. Першої ночі він спав далеко від Англійця, у шатрі з 5 парубками його віку. Всі вони мешкали в пустелі й хотіли почути розповіді про великі міста. Юнак говорив з ними, та прийшов

Англієць і попросив його допомогти знайти Алхіміка.

Вони шукали скрізь, виявивши, що оаза значно більша, ніж вони уявляли. Юнак знав арабську, тому розпитував, де тут Алхімік, або той, хто лікує хвороби. Він побачив дівчину, яку теж хотів запитати. Цієї ж миті зупинився час, і Світова Душа заповнила його єство. Коли він побачив її чорні очі, ледь вловиму посмішку на вустах, то закохався. Юнак відчув, що перед ним стоїть його дружина, й вона також збагнула це без слів. "Мактуб", — подумав юнак.

Дівчину звали Фатіма. Юнак запитав про чоловіка, котрий лікує хвороби. Фатіма сказала, що цей чоловік знає всі таємниці і спілкується з духами. Дівчина показала на південь, де мешкав цей дивний чоловік. Тоді наповнила свій глек водою й пішла. Англієць побіг шукати Алхіміка. А хлопець ще довго сидів біля джерела, думаючи про дівчину. Він вважав, що тепер завдяки цьому кохання йому відкриються всі скарби світу.

Наступного дня юнак знову прийшов до джерела, щоб зустріти дівчину. На його подив, там був Англієць. Він розповів про зустріч з Алхіміком. Той сказав Англійцеві ще раз спробувати перетворити свинець у золото. Англієць був розчарований: він подолав такий довгий шлях, аби почути те, що й так уже знав.

Зустрівшись з дівчиною, юнак відразу ж запропонував їй бути його дружиною. Відтоді вони щодня зустрічалися біля джерела. Він розповів їй про своє життя чабана, про короля й крамничку з кришталем.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Минув майже місяць в оазі. Провідник Каравану сказав мандрівникам, що невідомо, коли скінчиться війна, тому вони не можуть продовжити подорож, а бої могли тривати роками. Ввечері юнак зустрівся з Фатімою. Вона сказала, що з дитинства мріяла отримати від пустелі дарунок, і нарешті отримала цей дар – його. Дівчина просила юнака йти за своєю Легендою. Якщо вона частинка його Легенди, колись він повернеться. Після цієї зустрічі з Фатімою юнак зажурився. Наступного дня вона сказала, що чекатиме, бо вона – жінка пустелі і хоче, щоб її чоловік був вільним, як вітер.

Бродячи пустелею, юнак побачив у небі двійко яструбів. Зненацька один з птахів стрімголов кинувся вниз, напавши на другого. В цю мить перед юнаком промайнув раптовий образ: на оазу, звівши мечі, насувається військо. Він зрозумів, що це відбудеться насправді. Згодом юнак розповів погоничу верблюдів про своє видіння.

Хлопець пішов до вождів і розповів, що на оазу насувається небезпека. Один вождь сказав, що оаза – нейтральна, тому ніхто не нападе. Чоловіки почали завзято сперечатися. Та найстарший вождь, що досі мовчав, сказав, що згідно з Традицією вони мають вірити у послання пустелі. Вождь сказав, що завтра всі отримають зброю, а за кожних 10 мертвих ворогів юнак отримає по золотій монеті. Але якщо він збрехав, то мечі будуть випробувані на ньому.

Вночі юнак зустрівся з дивним наїзником, який був весь у чорному, із соколом на лівому плечі. На голові він мав тюрбан, а ціле обличчя, крім очей, закривала чорна хустка. Він висмикнув величезну криву шабелюку з піхов і спитав: "Хто посмів розгадати політ яструбів?". "Я", — вимовив хлопчина. Незнайомець повільно торкнувся вістрям юнакового чола. Скотилася крапелька крові. Вершник застиг нерухомо. Юнак також. Йому навіть на думку не спало втекти. "Будь обережний з віщуваннями. Що написано, того не уникнути" — сказав незнайомець. "Я лише бачив військо. Не знаю, чим закінчиться бій" — відповів юнак. Здається, незнайомця задовільнила ця відповідь. Незнайомець сказав, що мусив перевірити його мужність — найнеобхіднішу якість для опанування Мови Світу. Юнак здивувався. Незнайомець говорив про речі, які мало хто розумів. "Шануй пустелю, але ніколи вповні їй не довіряй. Бо пустеля людей випробовує: вона стежить за кожним їх кроком і вбиває тих, хто втратив пильність". Його слова нагадали юнакові старого короля. Незнайомець показав на південь і сказав розшукати його після битви. Юнак зрозумів, що зустрів Алхіміка.

Наступного ранку 2 000 озброєних воїнів сховалися між пальм Аль-Фаюму. На обрії з'явилося 500 вершників. Цей загін виглядав як мирна експедиція, проте під халатами була схована зброя. Наблизившись до білого шатра в центрі Аль-Фаюму, вони вихопили ятагани й рушниці. І напали на порожнє шатро. Воїни з оази оточили пустельних вершників. Вже через пів години усі непрошені гості, крім одного, були вбиті. Від смерті пощадили лише командира загону. Його привели до вождів, і ті запитали, чому він зневажив Традицію. Він відповів, що після довгих виснажливих боїв його воїни страждали від голоду й спраги, тому вони вирішили захопити оазу, щоб мати змогу воювати далі. Вождь племені засудив командира до страти. Після того юнак отримав свої золоті монети.

Коли зайшло сонце, юнак попрямував до Алхіміка. У наметі хлопець сказав Алхіміку, що Англієць шукає його. Та Алхімік сказав, що Англійцеві спочатку треба зробити щось інше, і він уже на доброму шляху: почав спілкуватися з пустелею. "Коли чогось прагнеш, цілий Всесвіт змовляється, щоб допомогти мрії здійснитись", — мовив Алхімік, відлунюючи слова старого короля. Юнак зрозумів, що на його шляху з'явилась інша людина, яка допоможе йому звершити Особисту Легенду. Сантьяго сказав, що має все: гроші, Фатіму. Алхімік відповів, що це все знайдене не біля Пірамід. Алхімік говорив, що юнак має розшукати скарб, щоб усе, чого навчився дорогою, мало сенс.

Наступного вечора юнак та Алхімік, сівши на коней, поїхали до того місця, де Сантьяго бачив яструбів. Юнак сказав, що не знає, як у пустелі шукати життя. Алхімік відповів, що життя притягує життя. Вони помчали пустелею, а потім кінь юнака спинився. Та тому місці Алхімік дістав з піску змію. Це була кобра, вона вкусила Алхіміка, але той зберігав спокій. Він накреслив на піску коло й поклав туди кобру. Змія відразу ж завмерла.

Юнак не хотів іти в пустелю через Фатіму. Алхімік сказав, що коли юнак лишиться в оазі, то Фатіма страждатиме, що через неї він припинив свій пошук. "Любов ніколи не заважає людині жити власною Легендою. Якщо так сталося, значить Любов не була

справжньою" — говорив Алхімік.

На світанку вони мали рушити в дорогу. Вночі юнак пішов прощатися з Фатімою. Вирушаючи у мандрівку, хлопець усе ще бачив обличчя коханої дівчини, бачив Англійця у його лабораторії й погонича верблюдів.

Алхімік із соколом на плечі їхав попереду. Птах добре знав мову пустелі й щоразу, коли вони зупинялися, вилітав на пошуки здобичі. Першого дня він приніс зайця. Другого – двох пташок. Вночі мандрівники не розводили вогонь, бо поблизу велися бої. На сьомий день Алхімік вирішив стати на ніч раніше ніж завжди. Тоді він розповів про Смарагдову Табулу – прямий вихід до Світової Душі. Говорив про те, що наш земний світ – лише образ і подоба Раю.

Ще два дні вони мовчки їхали пустелею. Алхімік став значно обережнішим, бо вони наближались до району найлютіших боїв. У три наступні дні мандрівники зустріли чимало озброєних воїнів. Юнак слухав своє серце, про це просив Алхімік. Сантьяго почав розуміти його хитрощі й витівки, приймаючи його таким, яким воно є. Він позбувся страху й забув, що хотів вертатися, бо одного разу серце йому сказало, що воно щасливе.

Того вечора його серце було спокійним. Юнак міцно заснув, а коли прокинувся, серце розповіло йому про Світову Душу. Воно сказало, що всі щасливі люди мають у собі Бога. Серце говорило, що мало хто вибирає призначену йому дорогу – дорогу Особистої Легенди, дорогу до щастя. Більшість людей сприймає цей світ як щось загрозливе, тож він і справді стає загрозливим.

Алхімік сказав, що юнакові потрібно знати ось що: перш ніж здійсниться мрія, Світова Душа перевірить усе, чого він навчився, але це випробування не витримує більшість людей.

Наступного дня троє воїнів наблизились до мандрівників і обшукали їх на наявність зброї. В Алхіміка знайшли кришталевий флакончик з рідиною й жовте скляне яйце, трохи більше за куряче. Він пояснив, що це Філософський Камінь та Еліксир Життя: той, хто зажеє еліксир, ніколи не хворітиме, а кусочок цього каменя перетворить будь-який метал у золото. Араби розреготалися, й Алхімік разом із ними. Для них це була кумедна відповідь, отож подорожніх відпустили.

Вони продовжили свій шлях через пустелю. З кожним днем юнакове серце ставало все тихішим. Юнак і серце стали друзями, які не зрадять. Серце тепер озивалося, щоб підбадьорити його й додати сил.

І от до Пірамід залишилося два дні їзди. Юнак попросив Алхіміка навчити його перетворювати свинець у золото. Алхімік відповів, що золото є причиною конфліктів і воєн. Коли сідало сонце, мандрівників зловили воїни і відпровадили до військового табору. Солдат заштовхав їх до шатра, де велася нарада верховного вождя зі штабом. Алхімік дав вождєві золоті монети юнака. Араб їх мовчки прийняв. За ці гроші можна було купити багато зброї. Алхімік сказав, що юнак може за 3 дні обернутись вітром і знищити табір. Ніхто не повірив, але всі хотіли на це подивитися. Та хлопець зовсім не знав, як обернутися вітром.

На другий день юнак зіп'явся на кручу неподалік від табору. Він провів там цілий вечір, споглядаючи пустелю. Слухав своє серце. Пустеля відчувала його страх. На третій день верховний вождь повів старшин до хлопця на кручу. Вожді чекали, коли хлопець перетвориться на вітер, хоч дуже в цьому сумнівалися.

Юнак глянув на обрій. Пустеля питала, чого він хоче. Він просив допомоги. Пустеля порадила звернутися до вітру. Вітерець торкнувся юнакового обличчя. Він чув його розмову з пустелею, бо вітри підслуховують усе. Юнак попросив допомоги. Вітер говорив, що юнак не стане вітром, бо вони надто різні. Але Сантьяго сказав, що має в собі вітри, пустелі, океани, зорі – все, що створене Всесвітом. Усіх створила одна Рука, й усі мають спільну Душу. Юнак заговорив про надзвичайні можливості людей і вітрів. Вітру було цікаво, бо він цього ще не знав. Юнак заговорив про любов: коли тебе люблять, ти можеш досягти усього на світі, навіть стати вітром. Якщо, звичайно, вітер допоможе. Вітер був гордий і його дратували слова юнака. Він почав дути сильніше, здіймаючи вгору пісок. Та зрештою мусив визнати, що, хоча й літав по цілому світу, так і не навчився перетворювати людей у вітер. І нічого не знав про Любов. Вітер сказав, що блукаючи по світу, бачив як люди, говорячи про любов, дивляться в небо. Юнак попросив розпочати бурю, щоб він міг подивитися в небо, адже зараз його сліпить сонце. Вітер дмухнув з усієї сили, небо заповнилося піском, а замість Сонця залишилось ледь помітне золотисте коло.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У таборі налякалися, два командири просили вождя припинити це, але він вирішив: як тільки вщухне вітер, звільнить їх з командних посад, бо воїни пустелі не мають відчувати страху.

Юнак тим часом звернувся до Сонця. Воно говорило про любов, бо любило Землю на відстані, адже коли б наблизилось, усе б загинуло. Сонце знало Світову Душу. Коли Сонце спитало про Любов, юнак промовив: "Любов – це сила, яка трансформує і вдосконалює Світову Душу... Коли ми любимо, завжди хочемо стати кращими".

Сонце не вміло перетворити хлопця на вітер і порадило звернутися до Руки, яка Все Написала. Вітер захоплено завив й почав дмухати вдвічі сильніше. Він повиривав намети з піску й вивільнив від прив'язі тварин. Люди на кручі хапалися одне за одного, щоб їх не поносило геть.

Юнак звернувся до Руки, яка Все Написала. В цю мить він відчув, як замовк цілий Всесвіт, і він теж замовк. Хвиля Любові зринула йому з серця, й юнак почав молитися. Це була молитва, якої він ще ніколи не проказував, бо була вона без слів і благань. Ця молитва не приносила подяку, не просила, не благала. Юнак занурився у Світову Душу і збагнув, що Душа Світу – це частка Душі Бога, а Божа Душа – це його душа. І що він може творити чудеса.

Цілі покоління арабів переповідали потім легенду про юнака, який, обернувшись вітром, мало не знищив військовий табір. Коли вітер ущух, юнак стояв уже на

протилежному кінці табору. Всі були нажахані цим чаклунством. Посміхалися лише двоє чоловіків – Алхімік і верховний вождь.

Наступного дня вождь розпрощався з юнаком і Алхіміком, надавши їм для охорони військовий загін. Вони їхали цілий день. Надвечір дісталися до монастиря коптів. Алхімік відпустив охорону. До Пірамід лишилось тільки три години. Юнак мав йти далі сам. Перед цим вони зайшли до монастирської кухні, де Алхімік перетворив свинець на золото.

Алхімік розділив золото на чотири частини. Одну частину дав монахові, одну юнакові, одну лишив собі. А четверту частину він також вручив монахові: для юнака, на всякий випадок.

На прощання Алхімік розповів історію про сні: "У стародавньому Римі, в епоху імператора Тіберія, жив собі добрий чоловік, який мав двох синів. Один був військовим, другий – поетом. Якось уночі батькові приснився сон, що цілий світ століттями вивчатиме й повторюватиме слова одного з його синів. Старий невдовзі помер і потрапив на небеса. Там він попросив янгола, щоб йому дозволили почути знамениті слова свого сина в далекому майбутньому. Виявилось, що це не слова сина-поета, а слова сина-воїна, який став центуріоном. Він був добрим і справедливим чоловіком. Одного разу смертельно захворів його слуга. Центуріон почув про цілителя, який лікував недуги, й вирушив на його розшуки. Дорогою він довідався, що шукає Сина Божого. Чоловік навернувся до нової віри, і одного ранку він стрів самого Учителя. Чоловік розповів про хворобу слуги, й Учитель погодився зайти в його дім. Центуріон був глибоко віруючою людиною і промовив: "Господи, я недостойний, щоб ти увійшов під мою покрівлю. Скажи лише слово, і слуга мій видужає".

Хлопець вибирався на дюну. Минуло 30 днів, відколи він покинув оазу. Коли він сягнув вершечка дюни, перед ним постали Піраміди Єгипту. Юнак впав навколішки і заривався. Він дякував Богові за віру в свою Легенду, за зустрічі з королем, торговцем, англійцем та алхіміком. І перш за все – за зустріч із жінкою пустелі, яка сказала, що Любов ніколи не розлучить людину з її Легендою. Юнак опустив очі й побачив, що там, де падали сльози, повзе жук скарабей. Юнак почав копати на тому місці. Він копав усю ніч, але нічого не знайшов. Та він не спинався. Раптом до нього наблизились араби. Вони знайшли у торбі юнака золото, яке дав Алхімік. Араби думали, що у ямі золото і примусили юнака копати далі. Він копав, але там не було нічого. Тоді чоловіки побили юнака. Юнак відчув, що помирає. Нарешті він сказав, що шукає скарб, і розповів про свій сон. Тоді чоловік-ватажок посміявся з хлопця і сказав, що 2 роки тому йому на цьому самому місці також приснився двічі один сон. Йому снилося, що він має помандрувати до Іспанії й знайти там у полі зруйновану церкву, де зупиняються на ніч чабани зі своїми вівцями. У церкві росте платан, під корінням якого є скарб. Коли чоловіки пішли, юнак підвівся й ще раз оглянув Піраміди. Вони всміхнулися йому, й він посміхнувся у відповідь. Його серце вибухало від щастя, бо він знайшов свій скарб.

ЕПІЛОГ

Сантьяго дійшов до маленької занедбаної церковці якраз коли настала ніч. Платан і

далі височів серед захристії. Юнак пригадав, як колись ночував тут разом з вівцями. Тепер він тут без отари. Зате з лопатою. Хлопець задрімав, а прокинувся, коли сонце було вже високо. Він почав копати. Через годину він відкрив скриню, повну старовинних золотих монет. Ще там були коштовні камені, золоті маски й камінні статуетки, оздоблені діамантами, забуті усіма трофеї, про які невідомий конкістадор не встиг сказати своїм дітям.

Юнак витягнув з торби Уріма й Тумміма. Заховав камінці до скрині. Вони були часткою його скарбу. "Життя справді щедre з тими, хто живе Легендою", — подумав юнак. Тоді згадав, що мусить дійти до Таріфи, щоб віддати десяту частку скарбу циганці. Повіяв вітер, це був левант, який долітав з Африки. Юнак відчув аромат знайомих парфумів і дотик цілунку. Він усміхнувся. Вона це зробила вперше. "Я повертаюсь, Фатімо", — вимовив він.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу